

Szeretet

2024

JÚLIUS

7. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Fotó: táború az ifjúsági
vezetőképzőn, Solyomkőváron

TARTALOM

- Bemerítések Temesvártól Várasfenesig
- Véget ért a VIII. Bibliai Olimpia
- Átadták az új oktatási központot Szilágyballán
- Határmenti baptista nők találkozója
- Történet-tanácskozás Csantavéren

„Ha a köztünk lévő kapcsolat nem elsődleges (Jézussal), – még a szolgálattal szemben is –, akkor éhezni fog a lelkem. Emlékeztetett arra, hogy ő nem csak az elveszetekkel törődik, hanem velem is. Nem csak megtalált, de fel is akar nevelni. Ugyanolyan fontos vagyok neki, mint azok az emberek, akiket még mindig keres. „

Csak Róla szól

Egyre többet beszélünk az utóbbi években közösségeinkben a *dicsőítés*-ről. A meglátások ezzel kapcsolatosan is gyakran ütköznek, máskor a békesség kedvéért kompromisszumokra törekszünk, és sokszor nem a lényeges kérdésekre keressük a választ. Feltételezem, hogy véleménykülönbségeink ellenére legtöbbször ugyanaz a szándék vezérel: megérteni és gyakorolni a Biblia szerinti, Istennek tetsző dicsőítést és imádatot.

Bár a Szentírás világosan rámutat a lényeges dolgokra, mi gyakran elvesszünk a kevésbé fontos részletekben. A dicsőítés formája, a hangszerek, a stílus válik elsődlegessé, s olykor igei autoritást adunk olyan dolgoknak, amelyek másodlagosak. Matt Redmann zenész, zeneszerző találóan fogalmazza meg egyik énekében ezt a hozzáállást: „...mássa tettem, ami csak Rólad szól, csak Rólad szól, Jézus!”

De nézzük meg, MIKÉNT TEHETJÜK MÁSSÁ Isten dicsőítését!?

Először is úgy, hogy a dicsőítésben maga Isten felmagasztalása kerül a középpontba. Warren Wiersbe, néhai amerikai keresztyén lelkipásztor szerint „a dicsőítés nem más, mint a hívő ember teljes lényét (elméjét, érzelmét, akaratát és testét) megmozgató **válasz arra, amit Isten mond és tesz.**” A dicsőítés tehát valaki dicsőségének a felismerése, és az ebből következő tisztelet, hódolat, imádat kifejezése. A dicsőítés és az öncélú éneklés között az a fontos különbség, >>>

KÉPHÍR LAPZÁRTAKOR

Nagyváradon elkezdődött a szövetségi épület tetőszerkezetének felújítása. Az épület és a tetőzet is 96 éve készült, és ahogy korábban értesültek a testvérek, bár közben apróbb karbantartásokat végeztek rajta, igencsak ráfért a felújítás. A munka minden reggel 7 után indul, és – Deák Ernő kivitelező szerint, aki csapatával 90 km-es távolságról érkezik meg minden nap a Szövetséghez – addig tart, „ameddig kész lesz”.

>>> hogy a dicsőítésnek tárgya és elengedhetetlen feltétele van: *valaki, aki eleve dicsőséges*. A dicsőítésben tehát Ő válik igazán fontossá. Ha nincs a Dicsőség, nincs dicsőítő és dicsőítés sem, mert nincs kit dicsőíteni. Ő viszont dicsőséges marad dicsőítő és dicsőítés nélkül is. Amikor elfelejtjük, hogy Ő a legfontosabb, és jobban figyelünk a válszra, mint Arra, aki kiválthatja azt, célt tévesztünk.

A dicsőítés azzal kezdődik, hogy meglátjuk Őt. A menygyei lények nem azért dicsőítik az Atyát és Jézust, mert számukra ez a kitűzött feladat, vagy mert egyébként unatkoznak, hanem azért, mert látják Őt: a Júda oroszlánját, a megöletett Bárányt, és nem maradhatnak némák. Leborulnak előtte, és feltör belőlük az imádat. Nem beszélhetünk dicsőítésről addig, amíg nem láttuk meg Őt. >>>

Meghívó a Szilágyerkedről elszármazottak és leszármazottaik találkozójára

„Eredj haza a tiédhez, és jelentsd meg nékik, mely nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és mint könyörült rajtad.” (Mt 5:19) A Krisztus testének egységére és Isten kegyelmére emlékezve hívjuk haza találkozásra a Szilágyerkedi Baptista Gyülekezetből elszármazott testvéreinket. Az ünnepélyes szeretetközösségre **2024. augusztus 30-31-én és szeptember 1-én** kerül sor Szilágyerkeden. Alkalmunkat pénteken (augusztus 30-án) gyülekezéssel kezdjük, este 20 órától, majd vasárnap (szeptember 1-én) délben ebéddel fejezzük be.

Azokat, akik szeretnének részt venni az alkalmon, kérjük, hogy szándékukat augusztus 4-ig jelezzék a következő email címeken: omolnar@yahoo.com, baligal59@yahoo.com vagy a **0749600926**, **0771415796**-es telefonszámokon! (Molnár Ottó lp.)

>>> Mivel a dicsőítés egy válasz, soha nem tehetjük a középpontba. Sokkal inkább azért kell imádkoznunk Pál apostollal együtt, hogy Isten világosítsa meg lelki szemünket, hogy igazán meglássuk Őt és az Ő dicsőségét, és ez ébresszen őszinte, mély, erőteljes dicséretet bennünk. Szentségének fényében megláthatjuk csalárd szívünket, és bűnbánattal leborulhatunk előtte. Ugyanakkor szépsége és csodálatos volta hódolatot, imádatot vált ki belőlünk. Ez a legtermészetesebb reakció a Vele való találkozásakor. Minél tisztábban látjuk magunk előtt Krisztust, annál tisztább lesz a dicsőítésünk is!

Akkor is mássá tesszük azt, ami csak Róla szól, amikor elfelejtjük, hogy a dicsőítés nem az énekléssel kezdődik. Ha nem dicsőítés az egész életem, akkor nem lehet dicsőítés az éneke sem. Vajon az énekek elhalkulásával a dicsőítésünk is véget ér? A Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk: „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tévő ajkaink gyümölcsét. A jótékony-ságról és az adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik Isten.” (13:15-16) Milyen szép és hiteles az ige felhívása: hozzuk Isten elé a dicsőítés áldozataként ajkaink gyümölcsét, de a jó cselekedeteket is! **Az énekünket és az életünket.** Nem választhatjuk el a szentségben való járást az énekben történő dicsőítéstől, mert ha ezt tesszük, az hiteltelenné válik, mi pedig képmutatókká. Ézsaiás könyvének 29. részében Isten semmi jót nem ígér annak a népnek, amely „csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem”.

Istent zavarja a képmutatás, és Ő ellene szegül a hitelatlenségnek. Milyen jó, hogy a szent, igaz és szerető Isten nem szavaink és énekeink hatják meg elsősorban, mert Ő nem csak arra figyel, amit a szem lát és a fül hall, hanem elsősorban arra, ami a szívben történik. Nem várja, hogy énekekben dicsőítsd, ha a szíved nincs a helyén, mert talán még soha nem találkozta Vele, vagy nem rendezted Vele a kapcsolatodat. Nem az éneket, a zenei szolgálatot várja elsősorban, hanem téged, úgy ahogy vagy. Éneklés helyett jöhetsz hozzá csendben, önvizsgálatot tartva, akkor is, ha közben mások énekelnek körülötted. Jöhetsz bűnbánattal, megalázkodva, mint aki újra haza akar találni. Isten megjutalmazza azt, amikor őszintén felvállalod gyengeséged, és keresed Őt, mert Ő olyan Isten, aki örömet leli abban, ha kegyelmet adhat, és újra hazafogadhat. Sőt, az Ő otthonában új éneket ad a szádba. Ezt a csodát fogalmazza meg a 40. zsoltár: „Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat, kiemelt a pusztulás verméből, a sárból és az iszapból. Lábamat kősziklára állította, lépésemet biztossá tette. Új éneket adott

számba, Istenünknek dicséretét.” Lehet bűnbánatban, csendben, vagy felszabadult énekléssel felelni a Vele való találkozásra. Ezek mindegyike dicsőítés, mert őszinte válasz Isten lényére, tetteire, szavára. Ne próbáljuk becsapni magunkat, másokat, vagy Istent! Az életünk és az énekünk egy irányba kell mutasson.

Végül azzal is mássá tehetjük a dicsőítésünket, ha engeddünk önző szívünknek, hogy magának tulajdonítsa a dicsőséget. William Temple szerint „a dicsőítés a legönzettebb érzés, amire természetünk képes, következőképpen fő orvosság az egocentrizmusra, mely eredendő bűnünk és minden más vétek forrása”. Szívesen forgolódunk magunk körül saját meglátásunkra, véleményünkre figyelve, ösztönszerűen keresve azt, ami nekünk tetszik. Nagyon könnyű önmagunkat dicsőíteni a mai világban, és ez az önző szándék meghatározza és eltorzítja Isten dicsőítését is. Én, én, én... és lassan a dicsőítés is rólunk szól...

Isten mindennel megáldott minket, ami az életre és a szentségre való, csalárd szívünknek olykor mégsem elég, amit Tőle kapunk: a megváltás, a gondviselés, az ígéret, az üdvösség, a fiúság. Azt is magunkévá akarjuk tenni, amit végre mi kellene Neki adjunk. A dicsőítésben nem magunkat dicsőítjük, kérdéseink mégis legtöbbször a mi tetszésünkre vonatkoznak. Kiértékeljük az éneklés formáját, az énekválasztást, a stílust, a vezetőt, a csapatot, de azt a kérdést ritkán tesszük fel, hogy Isten hogyan érezte magát közöttünk, miközben Őt dicsértük.

Ha viszont igazán meglátjuk Őt, átfordul a fókusz, ki kerülünk a reflektorfényből. Az Ő jelenlétében tisztul ki, hogy mi a dicsőítés lényege. Alábbhagynak saját preferenciáink, mert megértjük, hogy a dicsőítésben mi nem fogyasztók vagyunk, hanem nekünk kell elfogynunk, magunkat kell áldozatként hoznunk Elé. Ilyenkor önzésünk vereséget szenved, és újra Róla kezd szólni a dicséret.

Az Úr adja meg nekünk azt a kegyelmet, hogy dicsőítésünket ez az imádság vezérelje: „Adj nekem, Uram, imádó szívet, ami csak Rólad szól, csak Rólad szól, Jézus! Ne ródd fel nekem, hogy mássá tettem, ami csak Rólad szól, csak Rólad szól, Jézus!”

Bálint Dávid lp.
Kőszikla Gyülekezet, Kolozsvár

Bemerítés Aradon. Istené a dicsőség, hogy 2024. április 14-én újra bemerítési ünnepély volt az Arad-Belvárosi Magyar Baptista Gyülekezetben. Az év elején Somodi László 87 éves korában erősítette meg döntését a bemerítés által. A mostani alkalommal László testvérünk veje, Pap Sándor számolt be arról, hogy hogyan munkálkodott Isten az életében. E folyamat a részeként Jézus példáját követve vállalta a bemerítést.

Az alkamat a gyülekezet ifjúsági kórusának a szolgálata tette gazdagabbá, majd Kiss Máté, másodéves teológiai hallgató szolgált igei gondolatokkal. Az Apostolok Cselekedetei 10. fejezetéből szolt a jól ismert történet, amikor Péter Kornéliusz, római százados otthonába lá-

togat, és szólja neki és családjának az „életet átfomáló örömhírt”. Ez volt ugyanis a fő gondolat, amit testvérünk kiemelt, valamint ennek a formálódásnak néhány jellegzeteségére hívta fel a figyelmet. A bemerítést Szabó Sándor, helyi lelkipásztor végezte. Imádkozunk, hogy tovább folytatódjon az elkezdett jó munka a Pap családban és az egész közösségben. (Szabó Sándor lp.)

Bemerítés a Rogériuszon. Örömnep volt pünkösdvásárnap a Rogériuszon, amikor öt testvérünk tett bizonyrágot az Úr Jézusba vetett hitéről a bemerítésben. Az énekcsoprt vezetésével és Rádi Gyula testvér buzdítása alapján a gyülekezet közös éneklésben és imádságban magasztalta az Urat az istentisztelet kezdetén: „Út készül, csodákat látunk; hajnal tépi szét a sötétet. Így lesz, Isten köztünk jár!” És valóban, a fehér ruhások bizonyrágtételeit hallva ismét rácsodálkozhatunk arra, milyen csodatevő Istenünk van, akinek hatalma van újjá tenni az ember életét!

Isten ígét Simon József lelkipásztor hirdette az Ézs 55:1-3.6-9-ből, a bemerítést Szabó László lelkipásztor végezte. Az üzenetben Isten hívó szava csendült fel: „Gyertek! Gyertek hozzám!” „Isten magához hívja az embereket az ige által” – mondta az igehirdető. De nem csak hív az Isten, hanem arra is felszólítja a hozzá köze-

ledni akarókat, hogy keressék Őt: „Minden ember keres valamit, és talál is sok mindent, csak közülük sokan nem találják meg azt, amire szükségük van. Nagyon sok ember úgy végzi életét itt a földön, hogy az egész élete egy keresés volt, de nem találta meg igazán azt, amire szüksége volt, amire a lelke vágyott. Mert az embernek Istenre van szüksége. Nélküle nem tudunk boldogulni, Nélküle az életünk üres”. Hisszük, hogy az Úr szava és szeretete megszólította a jelenlevő istenkeresőket! Könyörgünk azért, hogy a hirdetett ige sok gyümölcsöt teremjen, bemerítkezett testvéreinket pedig áldja meg az Isten hűséges, kitartó és szolgáló étellel!

(Szabó László lp.)

Öröm Temesváron. 2024. május 19-én két fiatal bemerítkezésének lehettünk szemtanúi a temesvári gyülekezetben, akik önként vállalták, hogy engedelmeskednek Jézus parancsának. Fiatal testvéreink örömmel tettek vallást Krisztusba vetett hitükről, miután átérték bűneik bocsánatát. Isten ígét Szabó Szilárd, szatmárnémeti lp. hirdette a 2Tím 1:3-8 alapján, az alámerítést pedig Boros Róbert és Demjén Attila végezte. Köszönjük a dicsőítő csapat, a helyi énekkar és a szatmárnémeti

csoport lelkesítő szolgálatát! Mindenért Istené a dicsőség! (A képen balról jobbra: Boros Róbert lp., ifj. Boros Róbert, Seletye Tivadar, Szabó Szilárd lp. és Demjén Attila, gyülekezeti vén) (Boros Róbert lp.)

Bemerítés Fenesen. Pünkösddvasárnap, 2024. május 19-én Várasfenesen három fehér ruhás tett bizonysgot Krisztusba vetett hitéről: Kádár Erzsébet és Egyed Teofil, akik a helyi gyülekezethez csatlakoztak, valamint Kisded Péter a belényesi gyülekezetből. Testvéreink őszintén és bátran tettek bizonysgot megtérésükről, arról a változásról, amit Jézus vitt végbe az életükben. A bemerítést Szűcs Sándor, a helyi gyülekezet pásztor

végezte, vendég igehirdető Székely Béla lelkipásztor testvér volt, aki délelött a bemerítés fontosságáról szolt, délután pedig a Szentlélekkel teljes élet áldásairól. A várasfenesi énekkar szolgálata színesítette az egész nap összejöveteleit. Az Úr áldja meg az új tagokat lelki növekedéssel és kitartással! (Szűcs Sándor lp.)

Megmozdult a víz a Filadelfiában. Rendhagyó istentiszteleti alkalom volt 2024. május 31-én a Filadelfia Noom Idősek Otthonában, amikor Balla Mária testvérnő hitvalló bemerítésére került sor. „Öröm van a mennyben egy bűnös felett, ha megtérve haza érkezett...” – énekelte a gyülekezet az otthon kápolnájában. A bemerítésen az otthon lakói és munkatársai mellett perceseni, magyarországi és amerikai rokonok, valamint szilágysomlyói ismerősök is részt vettek. Isten ígéje az ApCsel 16:13-15 alapján szolt a jelenlevőkhöz Lídia megtéréséről, bemerítéséről és annak következményeiről. A bemerítést alulírott, az otthon lelkipásztor, és Szűcs Dávid lp. végezték, kézrátétellel is ők kérték Isten áldását idős nőtestvérünk életére. Igei köszöntéssel szolgált Kovács István kuratóriumi tag (Nagybánya), Balla Zsigmond családtag (Alhambra) és Szűcs Dávid (Egrespatak, jövőbeli alhambrai lp.). Az alkalom Balla Attila és az otthon jóvoltából finom ebéddel ért véget. Kívánjuk, hogy az Úr tartsa meg Marika nénit az Ő kegyelmében, kitar-

tóan mindvégig, adjon még megtérőket és ehhez hasonló áldásos alkalmakat a Filadelfia Noom Idősek Otthonában is! (Kiss Zoltán lp.)

Gyémántmenyegző Belényesben

2024. április 6-án rendkívüli családi eseményre került sor a Törös-Víg családban, amikor János és Terézia testvéreink gyémántmenyegzőjét ünnepeltük. 60 éves közös életük alatt sok minden történt, de testvéreink kitartottak egymás mellett. Jelen volt szerető családjuk: gyermekeik és unokáik. Köszöntések, üdvözlések hangzottak el, énekek Isten dicsőítésére és igei bátorítás is. Üdvözljük testvéreinket és Isten áldását kívánjuk életükre!

(Szűcs Sándor lp.)

Az olimpia résztvevői Szilágyballán

A VIII. Bibliai Olimpia országos szakasza

I dén immár nyolcadik alkalommal került megrendezésre a Bibliai Olimpia az erdélyi magyar baptista gyülekezetekben. Országszerte 230 gyermek és tini vett részt az olimpián mind a négy missziókerületből. A kezdetektől sok gyermek csatlakozott a Bibliai Olimpiához, és most, amikor azok, akik kisgyermekként részt vettek az első Olimpián, megnőtt tinédzserként búcsúztak a bibliai versenytől. Örülünk mindazoknak, akik kitartottak az évek során.

Hálával tekintünk vissza erre az évre. A gyerekek lelkesen készültek, tanulták az igeverseket, olvasták a kitűzött ígéréseket a Józsué könyvéből és a Titusz leveléből, egyre jobban elmélyedve Isten ígében. Az országos versenyre Szilágyballán került sor 2024. május 25-én. 64 gyermek és azok kísérői vettek részt az országos szakaszon, élvezve a ballai testvérek vendégszeretetét. Ezúton is köszönjük a szilágyballai gyülekezet szeretetteljes és odaadó vendégfogadását!

Szombat reggel rövid közös alkalommal kezdtünk, amikor jó volt együtt énekelni, ismerkedni és elcsendesedni az ige mellett a helyi gyülekezettel, amit dr. Veress Ernő, helyi lp. osztott meg velünk. Miután a gyermekek megértették a verseny szabályzatát, elkezdődött a megmérettetés. Két óra állt rendelkezésükre a versenyzőknek a tesztlapok kitöltésére. A kiadós és finom ebéd után a versenyzők a ballai fiatalok által szervezett kincskereső játékon vettek részt az imaház közelében, s ez idő alatt a jelenlevő tanítók javították a dolgozatokat, hogy aztán a záró alkalmon sor kerülhessen az eredményhirdetésre. A gyerekek nagy izgalommal várták az eredményeket. A versenyzők korosztályonként vették át az okleveleiket és a megérdemelt jutalmaikat. Nagyon jó eredmények születtek, szoros volt a mezőny: 17 gyermek kapott pénzbeli jutalmat is: korosztályonként az első három helyezett. A záró alkalmat Fűrész Szálas Rudolf

lelkipásztor testvér zárta néhány igei útravalóval a Józsué könyvéből.

A gyerekek sokat tanultak és készültek, sok tudásra és ismeretre tettek szert e néhány hónap alatt, sőt önmegtartóztatást, kitartást, türelmet gyakoroltak. Gratulálunk a gyermekeknek és a tiniknek a kitartásukért és szorgalmukért! Hisszük, hogy ez mindenki számára nyereség, s hogy a most elvetett igemag idejében megtermi gyümölcsét.

Köszönjük mindenkinek az anyagi és lelki támogatást, köszönjük mindazoknak, akik imában is támogatták ezt a missziót!

*A Bibliai Olimpia munkacsapata nevében,
Bereczki Klára*

Aranymenyegző Nagybányán

2024. május 18-án ünnepeltük szüleink, Mátis Csaba és Mária ötvenedik házassági évfordulóját. Szűk családi körben, mégis szép számban voltunk jelen: 2 lányuk, 2 vejük és 5 fiúunokájuk köszöntötte őket. Szüleink hálával emlékeztek vissza a fél évszázadra, amelyet együtt tölthettek, mert az Úr velük volt a szó szoros értelmében jóban-rosszban, egészségben-betegségben, derűs és nehéz napokon. Az imádkozás előtt legidősebb unokájuk köszöntötte őket igeversekkel. Édesanyánk nagyon szereti gyermekeit, unokáit, de még a tömbház és a ház körüli állatokat is, ezért ezt az ígét kapta köszöntésül: „Az igaz törődik még állatjának kívánságával is, a bűnösnek még az irgalma is kegyetlen.” (Péld 12:10) Örülünk, hogy benne egy szelíd szívű anyánk és nagymamánk lehet, aki minden helyzetben megért minket, és szíven hordozza életünk minden mozzanatát. Édesapa sokunk előtt vígkedélyű emberként ismert, tehát a következő igeverset kapta üzenetként: „A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszárítja.” (Péld 17:22) Habár sok megpróbáltatás érte, nem csüggedt el, nem vesztette el Istenbe vetett hitét, hanem az Úrban bízva mindig megújult erővel haladt tovább.

Az elmúlt 50 évre tekintve őszintén mondhatjuk: eddigi életük nagy ajándék és példa számunkra, az pedig, hogy még mindig köztünk lehetnek, különleges kegyelem. Kívánjuk további életükre Istenünk áldását!

(Lányaik, Emese és Csilla Nagybányáról)

Felvételi a teológiára

A **BTA** felvételit hirdet a 2024/2025-ös egyetemi évre a következő szakokon:

1) **lelkipásztori szak - alapképzés** (BA-licenciátus diploma). A más igei szolgálatra készülők a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nőtagjai. A képzés időtartama a lelkipásztori szakon 8 félév (ez érvényes a hitoktatói képzési irányra is).

2) **Kántor szak - alapképzés** (BA-licenciátus diploma). Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nőtagjai. A képzés időtartama 6 félév.

3) Szintén a 2023/2024-es egyetemi évre hirdetünk felvételit **mesterképzésre (MA)**, a baptista teológia tagozaton azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciátus diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.) Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeretben megerősödve szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket. A képzés időtartama 4 félév.

4) **A mesterképzésen belül** lehet jelentkezni **zenei specializációra** is. Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nőtagjai, akik rendelkeznek már licenciátus diplomával bármilyen szakterületen.

A képzés minden szakon magyar nyelven történik.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>.

További információkért érdeklődni lehet a nagyváradi Fakultatív Konzultációs Központ irodájánál: (e-mail: teologia@rmbgysz.ro, tel.: 0735-500 700).

Jelentkezési határidő: 2024. augusztus 30.

Giorgiov Adrián

Veress Ernő, oktatásért felelős alelnök

Határmenti nők találkozója Biharon

„Rád bízom, Rád bízom a nehéz napokat Rád bízom...” – énekelte 2024. június 16-án közel 180 nőtestvér a bihari kultúrotthonban, az idei év határmenti női konferenciája alkalmából. A konferencia első részében énekekben vallottuk meg Istenbe vetett hitünket, reményünket, és kértük az Ő kegyelmét, vezetését, amely egyedüli biztos pont minden keresztyén ember életében, ebben a félelemmel teli világban. Így már az énekek által is hangolódunk az előadásra, amely a „Ne félj!” címet kapta. Meghívott előadó Budai Evódia, Budai Lajos lelkipásztor felesége, mentálhigiénés tanácsadó volt Nagyváradról.

Amikor gondolatban készültem erre a konferenciára, az a kérdés tevődött fel bennem, hogy vajon mitől fél egy fiatal, középkorú, idős, egyedülálló, házas vagy akár özvegy nő? A konferencia alatt néhány testvérnő megosztotta gondolatait, és elmondták, hogy a jelenlegi élethelyzetben milyen félelmek jelentkeznek a mindennapjaikban. Kinyitva a Bibliánkat több igeverset is találunk, amelyben ott van, hogy „Ne félj!” Az Ézs 43:1b-ben így van megírva: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” Ezt olvasta Moroz Tamás, a bihari baptista gyülekezet lelkipásztora. „Ne félj!”, halljuk sokszor a bátorítást, de annál kevesebbszer halljuk ezt parancsként.

Moroz Andrea, Tamás felesége buzított minket imára a Zsid 4:14-16 alapján. Hálát adtunk az Úr Jézus áldozatáért, hogy meghalt értünk, és megváltott gyermekeivé tett. Ugyanakkor hoztuk a mi mennyei Királyunk elé azokat a dolgokat, amelyek miatt aggódunk, félünk. Mitől félhet egy fiatal édesanya? Például attól, hogy anyai teendőit elég jól végzi-e.

Az egybegyűlt testvérnőket Kiss Judit, a női szövetség elnöke is köszöntötte, azt kívánva, hogy legyenek erősek, bátrak, és legyen győzelmes hívő életünk. Hallhatuk, hogy egy vezetőnek is megkönyékezi a gondolatait a félelem: vajon át tudjuk-e venni Istentől azt az üzenetet, amelyet erre a délutánra készített, és magunkévá tudjuk tenni? Az Ézs 41:10-ben így olvashatjuk: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak” – idézte testvérnőnk és kívánta, hogy mindannyian tegyünk ezt magunkévá.

Személyes bizonyágtételeket hallhattunk Szűcs Andrea, Tóth Sára, Mikló Noémi és Szász Réka testvérnők részéről, akik arról beszéltek, hogy milyen félelemmel teli helyzeteken vezette és vezeti át őket Is-

ten. Ezek olyan élethelyzetek, amelyekben ott a félelem, de Isten bátorítása is szól minden Őt kereső felé a Biblián keresztül, vagy épp egy-egy keresztyén testvér által. Isten megenged mélységeket az életünkbe azért, hogy formáljon, tanítson bennünket, hogy egyre jobban megismerjük Őt és vágyjunk jelenlétében lenni, szoros kapcsolatban maradni Vele.

Hogyan küzdünk meg a félelemmel? – tette fel a kérdést Budai Evódia, a konferencia előadója. Nem tanácsadásra vagy terápiára van elsősorban szükségünk, hanem az identitásunkban való megerősödéssre. Ki tudod-e mondani, hogy Isten gyermeke vagy? Hordozod-e azt a Lelket, amely az erő, szeretet és józan-ság Lelke? „Mert nem félelemnek lelkét adott nekünk az Isten; hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak lelkét” (2Tim 1:7).

A félelem nem minden esetben rossz, van pozitív félelem is: az istenfélelem. Ezt a félelmet a bűnbeesés változtatta negatívvá, amelyből eredően jöhet a test megbetegedése is. De egy vizsga előtti félelem is lehet jó, hiszen segít bennünket abban, hogy jobban teljesítsünk.

Hogyan küzdünk meg a negatív félelemmel? Azok az emberek, akik Istentől nem akarnak tudni, azt mondják, hogy az ment meg, amiben bízol, tehát akármiben is hiszel, az jó lesz neked. Ez azonban nem az egyedül igaz, élő Istenbe vetett hit. Legtöbbször a félelmeink az ismeretlen helyzetekből adódnak. Különbséget kell tennünk a félelem, a szorongás és az aggodalom között. A félelem, ami egy nem várt helyzetben jelenhet meg, egy lehangoló érzés, megvan bennünk már a születésünkkor. A félelem önmagában nem bűn. A Lk 1:30-ban olvashatjuk, hogy Mária, Jézus anyja is félt, amikor megjelent az angyal előtte. A szorongás egy normális válaszreakció egy veszélyhelyzetben, amelyre egyesek hajlamosabbak, mint mások.

Mária Magdaléna élhetett át ilyet, amikor az asszonyok húsvét reggelén mentek, hogy az Úr Jézus testét megkenjék, de a sírt üresen találták. Az aggodalom, amiről azt tartják, hogy a hit vége, egy huzamosan megtűrt érzés, amelyen nem uralkodunk, hanem hagyjuk, hogy leuraljon minket. Az aggodalom bűnt szül. Láthatjuk ezt Márta életében, aki a Lk 10:40-ben így szólítja meg az Úr Jézust: „Uram, nincs-e arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nekem.”

A félelemmel, szorongással való megküzdésben a következő 6 lépés segíthet nekünk:

1. *Beismerés, önismeret – józanság lelke* – 2Tim 1:7

2. *Társas támogatás, közösség – szeretet lelke* – 1 Jn 4:18. Elsősorban az Úrtól kérjünk támogatást, de kérjünk segítséget lelki testvéreinktől is!

3. *Önuralom – erő lelke* – Péld 25:28. Ne olvass olyan cikkeket, ne néz olyan híreket, videókat, amelyek erősítik benned a félelmet!

4. *Egészséges életmód, testi szerepe a megküzdésben* – 1 Kor 6:19

5. *Hit* – gondolataink átkeretezése igeversekkel – Zsid 11:1. Olvasd az Igét, hogy Istenre nézz az óriások helyett!

6. *Csendes percek, elvonulás* – Fil 4:6-7

Evódia az előadást az Ézs 41:10-zel zárta, kívánva, hogy ez igében halljuk meg mennyei Atyánk hangját.

Budai Lajos, nagyváradai lelkipásztor igei gondolatokat osztott meg a Jn 20:19-22 alapján. Mennyei Atyánk mindent tud rólunk, mégis nagyon szeret bennünket. A tanítványokra is rátelepedett a félelem lelke nagypénteken. Az Úr Jézus ezt nagyon jól tudta, de húsvétkor megjelent, hogy megszabadítsa őket ebből az állapotból. Téged és engem is egyedül az szabadít meg a félelemtől, amit az Úr Jézus tett érettünk. Legyen erős kapcsolatunk Jézussal! Vizsgáljuk meg hát szívünk állapotát: vajon tudunk-e annak örülni, hogy láttuk az Urat?!

Balogh Tábitha

HELYESBÍTÉS. Lapunk májusi számának 6-ik oldalán megjelent mondat így helyes: "...majd Kovács Lajos lelkipásztor szolgált igei gondolatokkal."

Felvételi a nagyváradai Timóteus bibliaiskolába

Bibliaiskolánk ismét felvételt hirdet meg az alapfokozatra és a levelező tagozatra. Az alapfokozat hétvégi oktatást foglal magában (péntek délután 16-20 óra és szombat délelőtt 8-12 óra között). A hallgatók a következő kurzusokat végzik el két év alatt: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát, Ószövetségi és Újszövetségi bevezető, Rendszeres teológia, Apologetika, Lelkigondozás, Közbenjáró imádság és ébredés, Hogyan tanítsunk, Formálódás a szolgálatra, Tanítványság, Keresztyén élet, Nyilvános istentisztelet, Evangélizáció. Az oktatás fizikai jelenlétben történik, kivételesen online is bekapcsolódhatnak azon diákok, akik az ország távolabbi részein vagy külföldön élnek. A felvételi 2024. szeptember 28. délelőtt 10 órakor kezdődik a bibliaiskolánál.

A bibliaiskola nyitva áll minden olyan személy előtt, aki valódi keresztyén jellemmel bír, és tagja egy helyi evangéliumi gyülekezetnek. További feltételek: lelkipásztori és gyülekezeti ajánlás és egy önéletrajz, amely tartalmazza a megtérés leírását és a felvételizőnek a szolgálattal kapcsolatos személyes meggyőződéseit. A felvételi vizsga két részből áll: 1) egy írásbeli vizsga, amely a felvételiző bibliaismeretét hivatott feltárni; és 2) egy interjú. A beiratkozáshoz szükséges dossziét a Bibliaiskola titkárságán (új épület 11-es szoba) vagy a szövetség irodájánál kell elhelyezni. Az érdeklődőknek részletes információkkal szolgálunk. Címünk: Str. Berthelot Nr. 5, Oradea 410050. Tel. 0259-413289; 0735-500985 (baptifon); e-mail: bimo.oradea@gmail.com.

Megnyitotta kapuit a Cserepka János Oktatási Központ Szilágyballán

„Istennek legyen hála azért, hogy 120 évvel ezelőtt Szilágyballán létrejött a baptista gyülekezet! Hálasak vagyunk minden lelki és anyagi áldásért, amiben azóta részesültünk. Öröm és megtiszteltetés számunkra az, hogy a Szilágysági Baptista Missziókerület döntése folytán itt épülhetett fel a Cserepka János Oktatási Központ, mely a Missziókerület és a Szilágysági Baptista Bibliaiskola székhelyeként fog szolgálni. Az épület azért kapta a Cserepka János nevet, mert Cserepka János a második világháború idején Budapestről, a Teológia elvégzése után Szilágyballára költözött, hogy a baptista tanulókat vallásos nevelésben részesítse, és itt lett felavatva lelkipásztornak” – így kezdte beszámolóját Veress Ernő testvér a 2024. május 21-én tartott istentiszteleten, amikor ünnepélyes keretek között került sor az újonnan épített Oktatási Központ megnyitására.

Az építkezés gondolata már évekkorábban megszületett, és a helyszín kiválasztása, valamint a telek megvásárlása után 2021-ben elkezdődött a tervezés, majd 2022 tavaszán az építkezés. Isten csodálatos módon kirendelte az építkezéshez szükséges anyagi javakat a Szövetség, a Missziókerület, továbbá vállalkozók, gyülekezetek és magánszemélyek által. Így érkezhetett el a központ megnyitásának alkalmá pünkösöd harmadik napján.

Az Oktatási Központ udvarán tartott szabadtéri istentiszteletre érkezőket a szilágyballai gyülekezet fúvóskarának kellemes zenéje fogadta. Szabó László és Fazakas György lelkipásztorok imádsága után János Csaba, a Szilágysági Missziókerület elnöke köszöntötte az egybegyűlteket és a meghívott vendégeket, majd sor került az ünnepélyes szalagvágásra. Ezután Kiss Lehel testvér kérte Isten áldását az új épületre. A helybeli énekkar szolgálata után Borzási Pál, az RMBGYSZ elnöke hirdett ígét a Kol 1:27-29 alapján. Ezután Veress Ernő számolt be az építkezés menetéről. Testvérünk oroszán részt vállalt a munkálatok szervezésében. Az énekkar szolgálata mellett Demyén István, a község polgármes-

tere és Rajna Ottó, az RMBGYSZ főtíkára részéről hangzottak el köszöntések, ami után Király Béla, helybeli gyülekezetvezető és Bálint Pál ny. lp. imádkozott, hogy a frissen elkészült épület töltsse be rendeltetését a jövőben. Közös énekben csendült fel az „Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed” kezdetű himnusz, mintegy jelezve, hogy az épület akkor fogja betölteni rendeltetését, ha az Isten népe betölti küldetését. Király Tibor, ny. lp. záróimádsága után szeretetvendégség következett az udvaron, miközben meg lehetett tekinteni belülről is az épületet.

Hálásak vagyunk Istennek minden támogatásért, segítségért, munkáért, imádságért, amelyek a terv megvalósulását elősegítették. Köszönettel tartozunk a szilágyballai testvériségnek is azokért a szolgálatokért, amiket vállaltak. Imádságunk, hogy az elkészült Oktatási Központ a Missziókerület és a Bibliaiskola székhelyeként, vagy más alkalmak, konferenciák helyszínéül szolgálja az Isten országának épülését!

Fazakas György lp.

A szabadkai zsinagógában

Csantavéren tanácskoztak a magyar baptista egyháztörténészek

A Kárpát-medencében élő magyar baptisták összeavont Történelmi Bizottsága 2024. május 14-én a délvidéki (Szerbia) Csantavéren tartotta legutóbbi tanácskozását a következő jelige szellemében: „Kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok!” (Jer 6:16). A 10 éves jubileumához érkezett, határon átívelő magyar egyháztörténész kutatócsapat – melynek Magyarországon kívül Felvidékről, Kárpátaljáról, Erdélyből, Délvidékről és Ausztriából is van képviselője – az anyaországon kívül az elcsatolt országrészekben is tart kihelyezett gyűléseket. A mostani találkozó résztvevői voltak: Dr. Mészáros Kálmán (Magyarország), Erdélyi Sándor Kálmán (Felvidék), Nagy Tibor, Nyúl Zoltán (Délvidék), Dr. Borzási István, Kelemen Sándor Tomi, Kiss Zoltán és Kiss Lehel (Erdély).

Csantavér a Délvidék északi részén, az Észak-bácskai körzetben, Szabadkától délkeleti irányban található, nyolcezer fős település, melynek lakói több mint kilenc-

ven százalékban ma is magyarul beszélnek. Ezzel az aránnyal Csantavér az egyik leghomogénebb, viszonylag nagy magyar településnek számít. A helyi baptista gyülekezetnek egy családi házból átalakított, nyolcvan fő befogadására alkalmas imaháza van a városközpont közelében. Az épület széles folyosóin Bibliamúzeum is működik, melynek üvegtárlói mögött értékes könyvek, Szentföldről származó leletanyagok kaptak helyet, a szomszédos termekben pedig gyermek- és ifjúsági táborozáshoz nélkülözhetetlen kiszolgáló helyiségek működnek. Az imaházhoz konyha és szabadtéri közösségi tér és ebédlő is kapcsolódik. Nagy Tibor lelkipásztor 2016-ban alapította meg a Délvidék első Biblia-múzeumát. A Történelmi Bizottság tagjai nagy érdeklődéssel hallgatták az ezzel kapcsolatos beszámolót:

„Az épületünk kihasználhatatlan nagy folyosóit alakítottuk, alakítjuk át erre a célra. Szeretnénk egyúttal megszólítani az embereket, Isten igéjére felhívni a figyelmet. A múzeum, a kiállítás a Bibliát törekszik bemutatni, mint Isten szavát, ami megbízható és óriási hatása van az emberi életekre. A magyar bibliafordítások nagy része megtalálható a gyűjteményben. Többségük hasonmás kiadásban, amelyben jól végigkövethető a magyar nyelv átalakulása a müncheni kódextől az egyszerű fordításig. Célja, hogy felkeltse az érdeklődést Isten szava iránt, és hogy segítséget nyújtson az érdeklődők számára jobban megismerni a Bibliát, és hogy azt Isten szavaként fogadják el. Eddig közel 2000 kiállítási tárgy látható, 75 nyelven, Bibliák vagy a Biblia egy része, többek között a 15. század első felében keletkezett Huszita Biblia hasonmás kiadása is. Folyamatosan gazdagodik a gyűjtemény. A legöregebb eredeti Biblia 1770-ből származik, egy Károli-fordítású Szentírás.” – ismertette Nagy testvér a részleteket a tárlatvezetés során.

Az egyháztörténészek tanácskozása az egyes kutatók személyes beszámolóival, újabb levéltári anyagok feldolgozásáról szóló megbeszélésekkel és folyamatban lévő tudományos cikkek ismertetésével folytatódott. Szó esett a jövő esztendőben esedékes jubileumi események, ünnepek, tanulmányi utak szervezéséről is, valamint tudományos előadások lehetséges helyszíneiről, amiről később részletesebb ismertetések is meg fognak jelenni a különböző médiafelületeken.

Hazaindulás előtt a tanácskozás résztvevői rövid látogatást tettek a nemrég teljesen felújított szabadkai zsinagógában, amely 1902-ben épült, és a magyar szecessziós építészet kiemelkedő remekműve. Minden áldásért Istené legyen a dicsőség, aki nemcsak, hogy hatalmasan megmutatkozott a múltban, hanem jelenünket is kezében tartja, és biztosítja népét a reményteljes jövő felől!

Dr. Mészáros Kálmán és Kiss Lehel

Május második hétvégéjén az ifjúsági szövetség szervezésében sor került egy ifimunkás-képző hétvégére Sólyomkőváron. Az alábbiakban erről írtak a szervezők és résztvevők.

Nagyon fontosnak láttuk, hogy szervezzünk egy ilyen találkozót az erdélyi ifjúsági vezetőkkel, mert azt tapasztaltuk az eddigi szolgálatunk során, hogy számos megoldást tudunk találni akkor, amikor csak egyszerűen megosztjuk egymással a problémákat, az imatémáinkat, és ezekből nagyon szép dolgok tudnak születni. Többet között ezzel a céllal is akartuk megszervezni ezt a hétvégét. A második cél az volt, hogy egy kis tüzet vigyünk a szolgálókba, ezért is választottuk azt a címet, hogy Színből szívbe, mivel ebben a szolgálatban is ki lehet égni, hiszen az ifimunka nagyon dinamikus. A harmadik célunk az volt, hogy közösséget ápoljunk. Az EMABISZ-nak nem az a célja, hogy legyen egy kis vezetőcsoport, aki mindent elvégez, hanem az, hogy összevonzja a fiatalok közösségét, és ahogy a nevünk is mondja, egy szövetséget alkossunk egymással és Istennel. Azon fogunk dolgozni a jövőben, hogy a felmerült problémákra, kihívásokra megoldásokat tudjunk kínálni a különböző események által. (Sápi Márk, Nagyvárad)

Bár nem úgy mentem erre az alkalomra, mint ifjúsági vezető, hanem mint lelkes rajongó, megfigyelője ennek a szolgálatnak, nagyon sok betekintést nyerhettem ezáltal a hétvége által abba, amivel egy vezetői szolgálat járhat.

A tanítások építőek voltak, külön-külön boncolgatva a szolgálathoz kapcsolódó témákat, az ezzel járó áldásokat és ve-

szélyeket is.

Bármennyire hihetetlen, azt aki szolgál, és akinek az Isten a vállára helyezett egy terhet, azt a Sátán annál inkább gyötörni fogja. A kérdés az, hogy akit Isten erre elhívott, hogyan éli ezt meg. Áldásként, tudva, hogy az amit tesz, még ha látszólag talán dőlni látszik is, kedves az Atyának? Elgondolkodtató volt számomra, mint egyszerű iftag számára az, hogy mennyire nehezítem vagy könnyítem meg a vezetőimnek a dolgát, legyen szó itt ifjúságról vagy akár a gyülekezeti életről. Hordozom a vezetőimet imában? Vállalok szolgálatokat? Csak akkor vállalom szolgálatot amikor kitelik a felesleges időmből?

Hálás vagyok, hogy szembesített ezekkel a dolgokkal az Isten Lelke, mint sok más égető igazsággal, amit sokszor figyelmen kívül hagytam. Különös öröme fakasztott az, amit a dicsőítőesten tapasztaltam: az Isten tiszta jelenlétét. Nem túlzás azt mondani, hogy egymás után, szinte szünet nélkül tettek bizonyosságot a fiatalok, harcaikról, örömeikről, megtapasztalásaikról. Ezek mellett nagyon sok régi és új dicsőítő ének szállt a menny felé. Nagy az örömöm, hogy tapasztalom azt, hogy Isten most kiönti ránk, fiatalokra az áldását, és az a vágyam, hogy el ne feledjük legfőbb hivatásunkat, hogy dicsőítsük az Ő nevét! (Véron Ruben-Krisztián, Szatmárnémeti)

Isten kegyelméből azok a fiatalok, akik elhívást érzünk az ifjúságok felé való szolgálatban, egy áldott és feltöltő alkalmon vehettünk részt a Sólyomkővári Táborban. Az első este, illetve a második nap során Uzonyi Barnabás által megérthettük azt, hogy igen, Isten szolgálatra hívott el minket, de nem a szolgálat a lényeg, hanem az, amire teremtvé lettünk: Isten dicsőítése. Isten nem a szolgálatot nézi, nem a szolgálatba befektetett munkát vagy az emberek által elismert sikeres szolgálatot, hanem a szolgálót és lelkének állapotát, a Vele való kapcsolat minőségét és mennyiségét. Isten szentsége előtt megállni igen komoly dolog, hiszen nem mindegy, hogy milyen tüzet hozunk az oltárhoz, hogy milyen tüsszel akarunk áldozni Neki. Jó volt önvizsgálatot tartani, hogy valóban milyen fajta tűz ég bennünk, mi az, ami hajt a szolgálatban. Az embereknek való megfelelés? A vezetés vágya? Az érzelmeink? Vagy netán az önmegvalósítás tüze? De ezek közül egyik sem eleven tűz, mivel ezek nem Istentől vannak, hanem emberi mesterkedések, amelyek nem az Isten dicsőségére mutatnak. Ha valakiben valóban eleven tűz van, az átengedi az élete irányítását, ha valakiben ott van a Szentlélek, az mind Istenre mutat, és ez a szolgálatában is meg fog látszani.

Utolsó nap Paul Gericke egy görög kifejezést tanított nekünk: *exousia*, ami magába foglalja Isten hatalmát, amit nekünk, tanítványainak adott, a hatalommal járó nagyobb felelősséget és a szolgálatra való képességet. Az Ézsaiás 40:25-31 Isten képességéről és hatalmáról beszél, illetve arról,

hogy mi valóban nem vagyunk alkalmasak a szolgálatra, de Ő az, aki alkalmassá tesz minket akkor, ha alárendeljük magunkat eki. *(Kelemen Kata, Zilah)*

Nagy öröm volt bennem, amikor februárban értesültem erről az ifimunkás-képző hétvégéről. Lelkesen vártam hónapokon át. Tanulni, fejlődni szerettem volna, mert éreztem, hogy kissé megtompultam, és szükségem volt felfrissülésre a szolgálat terén. Az Úr sok üzenetet küldött nekem tanítóink, Uzonyi Barnabás, Paul Gericke és az EMABISZ vezetői által. Megemlítenék egy pár gondolatot, ami belém vésődött, és nagy segítségemre volt azóta is.

„Istennek nem tetszik, mikor csak színből és nem szívből történik valami. Nem az a fontos, hogy mit, hanem, hogy miért teszek.” Mária és Márta példázatából kiderült az, hogyha mindent is csinálunk csak épp a lényegét nem, akkor kifáradok és kiégek. Egyik fiatal imájából megragadt ez a kérés: „Segíts, Uram, több időt tölteni a térdeimen!” Soha nem tudok eleget szerezni azokból a dolgokból, amikre nincs is igazán szükségem. Akkor miért vesztegetsem rájuk az időmet? Az embereknek való megfelelés nem fog menni, nem is ez a legfontosabb, mert Isten szava a végső. Ne hasonlítgassam magam más ifivezetőkhöz vagy az ifinket más ifjúságokhoz, mert annak sem lesz jó vége. Legyek hálás minden egyes tagért, azokért, akik már elköteleződtek Jézus mellett és imádkoznak azokért is, akik a megtérés, bemelegítés előtt állnak. Imádkozzam a lelki növekedésünkért.

Jó volt megismerkedni, elbeszélgetni más ifivezetőkkel is, találkozni régi és új barátokkal. Miután hazajöttem a képzésről, a következő ifin gyakorlatba is ültettünk valamit, amit ott tanultam. Mégpedig azt, hogy kihúztunk egy kis cetlit, rajta egyik fiatal névvel, akiért imádkozni fogunk. Rákövetkező vasárnap kérdeztem pár fiataalt, hogy hogy megy nekik az imádkozás, mire ők lelkesen mondták, hogy kitartóan teszik ezt. Örülök neki, mert ez is szépen követszolja a közösségünket. Nagyon hálás vagyok, hogy részt vehettem ezen képzésen, mert lelkileg sokkal gazdagabban térhettem haza. SDG! *(Máté Katalin, Kolozsvár)*

Az elmúlt hónapokban számtalanszor kaptam magam azon, hogy egy közösségből hazatérve csendben ülök az ágy szélén, és azon gondolkodom, miért fáradok el ilyen hamar a szolgálóban? Miért vagyok egyre üresebb ahelyett, hogy megtelnék étellel? Hogy lehet az, hogy elszürkülök a szolgálat nyomán, holott sosem látott színekbe kellene öltöztetse az életem? Hiszen aki mást felüdít, maga is felüdül, nem igaz? De ha rohan az élet, gyakran rohanunk vele. Nem hagytam időt Istennek arra, hogy megmutassa, miért taszít a mélybe az, aminek hozzá kellene emelnie a lelkemet. Ebben az időszakban ért utól az ifimunkás-képző hétvége.

Hatalmas kegyelemnek élem meg azt, hogy részt vehettem ezen, mert Isten felnyitotta a szemem. Rámutatott arra, hogy törés van a közte és köztem lévő kapcsolatban. Én és ő, ez az alap, ahonnan kiindul minden. Ha a köztünk lévő kapcsolat nem elsődleges, – még a szolgálattal szemben is –, akkor éhezni fog a lelkem. Emlékeztetett arra, hogy ő nem csak az elveszettekkel törődik, hanem velem is. Nem csak megtalált, de fel is akar nevelni. Ugyanolyan fontos vagyok neki, mint azok az emberek, akiket még mindig keres. Szeretne felhasználni a nagy munkában, de ha ez a vele való kapcsolatom rovására megy, akkor abban már nem tud gyönyörködni. Arra hívott, hogy térjek vissza az első szeretethez, mert csak így lesz valódi a szolgálatom. *(Ilyés Erika, Szatmárnémeti)*

Számomra az Istentől kapott erő vált hangsúlyossá ezen a hétvégén. „Jézus ereje abban rejlett, hogy az Atyával volt” – hangzott el. Az én erőm is abban van, ha az Atyával vagyok. Akkor lehetek áldás az ifjúságban, ha Isten ereje lakozik bennem. Volt, hogy megkörménykezett az a gondolat, hogy nem leszek képes a szolgálatra, de megértettem, hogy Isten az, aki képes rá én bennem. Ha magamtól képes lennék rá, nem kellene az Ő erejét kérjem. Tapasztaltam már szolgálat során, hogy amikor kértem Isten erejét, olyan dolgokat tudtam tenni, amit nem gondoltam volna, hogy tudnék. Isten ajándékokkal teremtett minket, hogy szolgálhassuk Őt, de csak az Ő erejével tudjuk kibontani ezeket. Úgy alkotott minket, hogy ezt az erőt kezelni tudjuk. Ebben is Jézus lehet a példánk, amikor megsokasította az öt kenyeret és a két halat. Előtte annyit tett, hogy feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyeret, majd a tanítványoknak adta. Jézus értette, honnan jött az ereje, ezért használni is tudta. Ahogy Jézus hatalmat adott a tanítványoknak a szolgálatra, ugyanúgy nekünk is adott. Ez a hatalom úgy teljesedhet ki bennünk, ha alárendeljük magunkat neki, felelősséget vállalunk érte, és hisszük, hogy egyedül Ő tesz képessé a szolgálatra.

Az fogalmazódott meg bennem, hogy valahányszor egy szolgálat előtt állok, kérdezzem meg magamtól: „Úgy vezetek, mint aki vezetve van?” *(Farkas Szilvia, Szilágycsík)*

■ Isten tökéletes akaratában megnyugodva, mégis szomorú szívvel búcsúztunk Kémeren † **Gál (Jári) Zsuzsanna** testvérnőtől, akihez 89 évesen, március 19-én érkezett Teremtőtől a hazahívó szó. Már fiatal korában megtért, és ameddig csak ereje engedte, hűségesen járt az imaházba,

és családjáért is kitartóan imádkozott. 20 évet élt özvegységben szerető és gondoskodó gyermekei körében. A temetésen, március 25-én, a kápolnánál ígét hirdetett Pardi Félix lp. a Zsolt 90:1-6 alapján, amiben kiemelte azt, hogy igazi otthont nem ez a világ, hanem egyedül csak az Úr Jézus tud adni az emberek lelkének. Testvérnőnk egyik kedvenc éneke az volt: „Ama szép hon felé száll az én óhajom.” Az elválás nehéz és fájdalmas, de örülünk ennek az élő reménységnek, aminek tanúi lehettünk. (Pardi Félix lp.)

■ 2024 április 15-én kísértük utolsó útjára Szalárdon † **Szabó Gézáné (szül. Sípós Juliánna)** testvérnőnk, aki 85 évesen költözött át az örök hazába.

Kedves testvérnőnk már fiatalon elkezdte magát Jézus Krisztus követése mellett és 1955. szeptember 9-én Szalárdon be is merítkezett Dani Lajos gyülekezeti vén által. Attól kezdve egyik leghűségesebb tagja volt a Szalárdi Magyar Baptista Gyülekezetnek. Isten szerető családdal ajándékozta meg, akik hosszú özvegységében is sok örömet jelentettek számára. A gyülekezeti alkalmakat hűségesen látogatta, lányaiért, vejeiért, unokáiért, dédunokáiért kitartóan imádkozott – nem hiába. A húsvéti ünnepen még együtt örült a gyülekezettel, de már nagyon készült szeretett Megváltójához. Gyászistentiszteletére előre kijelölte az énekeket és az igeszakaszt (Jel 22:1-7), amiből Veress Efraim, szalárdi lelkipásztor hirdette Isten vigasztaló, bátorító üzenetét az igen szép számban megjelenő hallgatóságnak. Az Úr neve legyen áldott testvérnőnk földi életéért! (Veress Efraim lp.)

■ Mély fájdalommal, szívünkben megrendülve kísértük ki 2024. április 28-án Ippon a temető kertbe † **Mihály Zsigmond** testvért, aki 71 földi évet kapott az Úrtól. A temetésen igei üzenettel szolgáltak: Kiss János (Zsid 11:8-16), Fekete Csaba (1Pt 1:22-25) és Boros Róbert (1Kor 15:58) lelkipásztor testvérek. A helyi gyülekezet énekkarának énekei is Isten vigasztalását közvetítették. Testvérünk elköltözése mindenkit váratlanul ért, de szép emlék marad, hogy közvetlenül halála előtt összejövetelen volt, és ő zárta az együttlétet imával. A legnagyobb gyász a gyermekei, Johanna és Szende szívében maradt, de hisszük, hogy Isten a vigasztalás Istene, „aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban...” (2Kor 1:4a). (Fekete Csaba lp.)

■ Ez év május 15-én vettünk búcsút Kémeren † **Szabó (Józsa) Katalin** testvérnőnk, aki alkotójától 70 esztendő-t kapott. Öröm és hála tükröződött testvérnőnk életében, amióta személyesen találkozott Megváltójával, aki az ő bűneit is eltörölte, megbocsátotta. Utolsó hónapjait fizikai gyengeségben

töltötte, de lélekben hűséges maradt Megváltójához mindvégig. A temetésen Isten bátorító ígét Pardi Félix lp. hirdette a 2Tim 4:6-8 alapján, kihangsúlyozva, hogy igenis megéri hívő emberként élni és meghalni, hiszen az, aki a földi létben az Úr Jézus tulajdona volt, a síron túl is az övé marad. Ha itt öhozzá tartozott, akkor a meghalás ezen semmit sem változtathat. Akinek az élet Krisztus volt, annak a meghalás csak ugyan nyereség. A sírkertben Fekete Csaba lp. testvér szolt vigasztaló ígéket. A viszontlátás reményében búcsúztunk testvérnőnk, kívánva Istenünk gazdag vigasztalását a gyászoló család és a gyülekezet számára. (Pardi Félix lp.)

■ A feltámadás reménységében 2024.

június 4-én vettünk búcsút † **Szabó Erzsébet** testvérnőtől Zilahon, akinek az Úr 69 kegyelmi évet adott. Testvérnőnk már 8 éve élt özvegyiségben. Az évek során sok betegséggel küzdött, amik legyengítették őt mind fizikailag, mind pszichikailag. Gyermekei (Annamária, Sándor-Tibor, Attila és Zoltán) úgy emlékeznek vissza édesanyjukra, mint aki mindig szeretett imádkozni, Bibliát olvasni és énekelni. Mindig szeretettel várta családját haza, és azért imádkozott, hogy gyermekei az Úrban legyenek. A temetési istentiszteleten Isten vigasztaló ígét Fazakas György, Vass Gergely és Nagy Ferencz lelkipásztorok hirdették. Isten vigasztalja a gyászoló családot! „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.” (Jel 21:4) (Nagy Ferencz lp.)

■ 2024. június 8-án kísértük utolsó útjára † **Szűcs Mihály** testvért Bihardiószegen, akit mennyei Atyánk életének 84. évében szólított el a földi létből. A gyászistentiszteleten, népes hallgatóság előtt a kápolnánál Kiss Zoltán helyi lelkipásztor, a Jel 2:8-11, míg a sírnál Balla Frigyes a Jn 8:12 alapján hirdette

Isten vigasztaló ígét, az evangéliumot. A székelyhídi, tamási és a helybeli testvérek, elhunyt testvérünk unokája, Szűcs Gergő harmonika kíséretével közös karban dicsőítették az élet és a halál Urát. Az Úr vigasztalását kívánjuk a gyászoló család tagjainak és a gyülekezetnek! „Légy hű mindhalálig és neked adom az életnek koronáját” (Jel 2:10b)! (Kiss Zoltán lp.)

Egy írógép története

Nosztalgiaival olvastam a Szeretet májusi számában a „Kézzel írt füzetek” című írást. A kézzel írt (kottázott) zenei füzetek története gondolatban visszarepített a '60-as évek elejére.

Nagybányán laktunk, de az elemi iskolai évek vakációit többnyire Szilágyballán töltöttem. Ötödik osztályos lehettem, amikor azt láttam, hogy a vasárnap délutáni istentiszteletek végén fiatalok kis lapokat osztogatnak a tagoknak, amelyeken a Bibliaolvasó Vezérfonal következő heti anyaga volt. Abban az időben sokszor lapokra szétszedve csempészték át Magyarországról egy-egy példányt. Ezt másolták hétről hétre, s osztották szét.

A kézzel írt füzeteknél maradványra egy személyes élményemre emlékezem vissza. 1965 augusztusában Amerikából hazalátogatott Szilágyballára Balla Emil lelkipász-

tor. Akkor a hetedik osztály utáni vakációt töltöttem Ballán. Nem emlékszem, hogy valamilyen ünnepély volt-e, vagy talán csak az amerikai vendég-lelkipásztor miatt telt meg zsúfolásig az imaház az egyik vasárnap. Nagybányáról is hazautazott Simon Péter és felesége, Eszti, aki elszavalta édesapám, Mátis Béla egyik versét. Emil testvér felfigyelt a versre, amelynek következménye az lett, hogy édesapám hétfőn este már Ballán volt az addig írt összes versével. Emil testvér terve az volt, hogy elviszi Amerikába, és kiadatja. A több mint 200 vers másolása 4 nap alatt kellett elkészülnie. Magam előtt látom a négy fiatalembert, amint a felsőkandiai kis ház szobájában egy asztal köré ülve szorgalmasan körmölnék. A munka idejében elkészült.

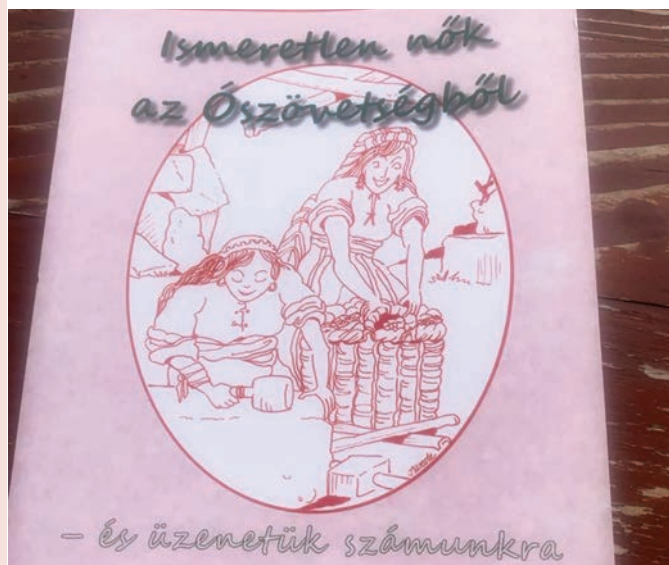
1963 őszén édesapámat értesítették Marosvásárhelyről, hogy hozzájutott egy cseh gyártmányú CONSUL írógéphez, és a megfelelő engedéllyel utazhat az átvételére. Igen, írógép birtoklásához hivatalos engedélyre volt szükség! Az Úr elsőként a Vezérfonal sokszorosításának gondolatát hozta elénk. El is kezdtük az 1964-es Vezérfonal „gyártását”. Nem volt könnyű feladat. Lassan haladtunk.

Alig 20-25 példányt sikerült elkészíteni, azt is január végére. A kis hordozható gépbe egyszerre csupán 4-5 példányt lehetett befűzni. Valamit tenni kellett. Itt jön a képhez édesanyám, aki egy tervezővállalatnál dolgozott. Hatalmas méretű papírokra dolgoztak a rajzoló, a széleket levágták, s kidobták a szemétre. Megengedték, hogy azokat édesanyám elhozza. Volt egyfajta papír, amelyet mi selyempapírnak nevezünk. Nagyon vékony, szinte átlátszó volt. Addig próbálkoztunk, amíg eljutottunk a 13 példányig egyetlen befűzéssel. De ahhoz, hogy az utolsó lap is olvasható legyen, nagyon erősen kellett leütni a billentyűket. A kis gép ezért minden évben komoly javításra szorult. A harmadik évben már eljutottunk a 120-130 példányig. Szilágyballán kívül más gyülekezetekben is osztottak ezekből. Az 1966-os év kimaradt, ugyanis édesapámat 1965. december 8-án a Securitate letartóztatta, és hat hónapi vizsgálati fogságban tartotta. Itt látta viszont a Ballán másolt verseit, de nem amerikai kiadványban, hanem kézzel írva. Hat hónapig szenvedett, de a kis gép még húsz évig, gazdája haláláig (1987) kellett szenvedje a kemény ujjak püfölését. Jelenleg ott fekszik a műhelyem egyik polcán, tűrve a rozsdá fogainak kegyetlen marását.

Mátis Csaba, Nagybánya

Népszerű régi könyv újranyomva

Örömmel értesítjük a nőtestvéreket, hogy újrakiadásra került az „Ismeretlen nők az Őszövetségéből” című könyv. A magyar missziót támogató, kedves házaspár, Rosemary és Eric Barrett, valamint a '4H' Magyar Misszió jóvoltából a könyv ingyenes, de korlátozott mennyiség áll újból rendelkezésünkre. Akik szeretnének ebből a könyvből kapni, jelezzék nálam: **Bálint Ibolya**, 410 515 Oradea, str. Marasesti nr. 5, tel. **0735500424**, email: **balintpali-bi@gmail.com**, vagy **Facebook Messengeren**. A munkámat könnyíti, ha gyülekezetenként vagy körzetenként rendelnek.

PÉLDA-KÉPEK (VI.)

„Siess, hívő, a mezőre!”

A mint életformánkban sok-sok változást hozva telnek az évtizedek, és nemzedékek követik egymást, egyre inkább eltávolodunk az aratási ünnepélyek kezdeti légkörétől. A korábbi gyakorlathoz ragaszkodva megtartjuk ugyan ezeket az alkalmakat, s még egy-egy csokornyai búzakarászt is vázába helyezünk az imaházban, de némelyekben felvetődhet a kérdés: „Mi akar ez tulajdonképpen lenni?” Hálaadó ünnepély-szerűség? De az „igazi” majd ősszel lesz! Az utolsó ítéletre, a vég-ső, nagy aratásra figyelmeztető istentisztelet? De ez az üzenet majd adventkor lesz hangsúlyosabb! Afféle könnyölgésre buzdító alkalom, amikor azt kérjük az Úrtól, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába? Ezt azonban évszaktól függetlenül kérjük! Pontosan! Ezek az üzenetek mind-mind részei az aratási ünnepélynek! Igaz, hogy a kenyér-kérdést ma már másként oldjuk meg, mint ötven, száz évvel korábban, és többségünknek nincs közvetlen kapcsolatunk a gabonatermesztés sok-féle kihívásával, kenyérhez (széles választékban!) mindannyian, minden nap hozzájutunk. Mi hát az aratási ünnepély? Közösségi életünket gazdagító, lelki mélységekbe és magasságokba mutató, örökérvényű isteni üzeneteket hordozó alkalom, amely lehetőséget ad a múltba tekintés általi formálódásra is.

Volt időszak, amikor az aratás feladata súlyos gondként nehezedett az asszonyok, édesanyák vállára. A férfiak ugyanis hadifogságba kerülve fájdalomt, kérdéseket, kilátástalanságot hagytak maguk után. Így volt ez abban az esetben is, amelyről Cserepka János számolt be az 1940-es évek közepén Az Igazság Tanúja hasábjain. Az írásból megtudhatjuk, milyenek is voltak azok az „eredeti” aratási ünnepélyek annakidején. „Igazi, szép példáját adta a cselekvő szeretetnek a kémeri baptista ifjúsági egylet – kezdődik a beszámoló – amikor ki-ki a saját sürgős aratását elhagyva az imaházhoz gyülekezett kaszával, sarlóval, gereblyével, na és a trombitákkal. A zenekarral az élen felsorakozva indult ki a mezőre, ahol az áldott, mindennapi kenyeret magában rejtő aranykalásztenger várta az aratókat. Útközben ének, zene váltva egymást tette széppé a kivonulást (...) Megbénult egy pár percre a munka, mindenki az ünnepi felvonulást nézte, pedig hétköznapi volt. Megérkeztünk Szekrényes A. és Gergely I. hadifogságban lévő tv.-ek búzatábláihoz, hol Isten ígéből olvasott Cserepka J. prédikátor tv. és rámutatott arra a kegyelemre, amelyet az egyszerű érett kalász magába rejt: milliók könnyét, sóhaját, aggodalmát, éhségét ve-

szi el az Úr a kis kalász által. Hálaíma után a fent említett testvérünk megkezdte az aratás Ura nevében az aratást. A kaszások, a marokszedők egymás után felsorakozva, egyből rácsendítettek a Siess, hívő, a mezőre, hív az aratás című és más énekekre”. Lelki egység. Közös teherviselés. Gyakorlati segítségnyújtás. Missziós lelkület. Könnyes hálaadás. Ezek jellemezték hitelődeinket, a régi aratási ünnepélyek résztvevőit. Volt, amikor este a mezőről visszatérve még órákat töltöttek együtt az imaházban – izzadtan, poros ruhában, fáradtan, de az Úr és az egymás iránti szeretettel és lelkesedéssel. A vasárnapi együttlét megkoronázása volt mindezeknek.

Hálások lehetünk a kényelmesebb, bőséges időkért. Minden okunk megvan, hogy lelkesedjünk Urunkért és az Ő népéért! Legyünk hát mi is a gyakorlati, cselekvő szeretet emberei, az Úr aratásának emberei! Bátorítsuk erre továbbra is egymást aratási ünnepélyeinken!

Kiss Lehel lp.

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Borzási Pál **Főszerkesztő:** Kiss Lehel

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.
Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919
A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Inkpress Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605